Lietas Nr. 126033315
Lietas arhīva Nr. 103AA-0033-16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2016.gada 15.aprīlī

Latgales apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente D.Skudra,
tiesneši J.Dimpers un A.Vilmanis,

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/, apelācijas sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā par viņa saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Noklausījusies tiesneses referentes ziņojumu, pārbaudījusi pierādījumus lietā, apelācijas instances tiesa

konstatēja

ar Rēzeknes tiesas tiesneša 2015.gada 7.decembra spriedumu /pers. A/, personas kods /personas kods/, atzīts par vainīgu un administratīvi sodīts par to, ka 2015.gada 2.decembrī plkst.03.47 Rēzeknē pa Stacijas ielu, pretī ēkai Nr.9, stāvlaukumā, virzienā no Stacijas ielas, vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, un atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai (medicīniskās pārbaudes protokols Nr.136).

Šādas /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa atzina par administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā Latvijas APK) 149.[15]panta astotajā daļā. Par šo administratīvo pārkāpumu /pers. A/ sodīts ar administratīvo arestu uz 10 diennaktīm, naudas sodu 1200 *euro* apmērā, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Rēzeknes tiesas tiesneša spriedumu apelācijas kārtībā apstrīdēja /pers. A/. Apelācijas sūdzībā norāda, ka spriedumu pārsūdz pilnā apjomā. Pēc sprieduma saņemšanas viņš mēģināja iepazīties ar to, lūdzot radiniekiem palīdzību spriedumu iztulkot. Saprata, ka viņu sodīja par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai Rēzeknes slimnīcā, kā arī, ka viņš saukts pie administratīvās atbildības par to, ka 2015.gada 2.decembrī plkst. 03.47 Rēzeknē, Stacijas ielā, pretī ēkai Nr.9, stāvlaukumā, virzienā no Stacijas ielas, vadīja transportlīdzekli /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/. Tiesas sēdē, tulkojuma dēļ, viņš to nesaprata. Tulks tik detalizēti neizskaidroja administratīvā pārkāpuma sastāva objektīvo pusi, saistībā ar ko tiesa viņu sauca pie atbildības. Uzskata, ka šajā gadījumā katrai lietas niansei ir nozīme un detalizētam tulkojumam no latviešu uz krievu valodu ir īpaša nozīme. Jāņem vērā arī tas, ka viņš nenodrošināja sev aizstāvi un neparedzēja, ka viņa juridisko zināšanu trūkuma dēļ, iespējams, arī nervozitātes, vecuma, valodas barjeras un veselības stāvokļa dēļ, varēja nonākt līdz notiesājošam spriedumam.

Ja tiesas sēdē būtu skaidri sapratis, ka viņu sauc pie atbildības nevis tikai par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes slimnīcā, bet arī par šo atteikšanos kopsakarā ar transportlīdzekļa vadīšanu, viņš noteikti būtu tiesu lūdzis uzaicināt uz tiesas sēdi divus policijas darbiniekus, kas viņu aizturēja un nogādāja uz slimnīcu, kā arī uzaicināt uz tiesas sēdi liecinieku /pers. B/, kas īsi pirms pārkāpuma atpūtās ar viņu laimētavā "Fenikss" Stacijas iela 9, Rēzeknē. Kā arī būtu lūdzis tiesu izprasīt videoierakstu no laimētavas "Fenikss" par laika posmu 2015.gada 2.decembrī no plkst. 03.40 līdz plkst. 03.55, ar ko tiktu pierādīts, ka viņš nevadīja transportlīdzekli administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC152529 (turpmāk - Protokols) minētajos apstākļos. Tāpat būtu lūdzis tiesu uzlikt par pienākumu policijas Rēzeknes iecirknim iztulkot viņa 2015.gada 2.decembra rakstveida paskaidrojumu, kuru uzrakstīja uzreiz pēc viņa aizturēšanas un kurš pievienots lietas materiāliem. Diemžēl viņa rakstveida paskaidrojums netika iztulkots latviešu valodā, netika ievērots Valsts valodas likums, kā rezultātā šī paskaidrojuma saturs nebija pieejams tiesai. Norāda, ka šis paskaidrojums tiesas spriedumā netiek minēts kā pierādījums. No viņa paskaidrojuma izriet, ka viņš uzreiz pēc notikušā neatzina transportlīdzekļa vadīšanu, kā arī tajā norādīts, ka no viņa viens no policijas darbiniekiem mēģināja pieprasīt kukuli.

Savukārt, gadījumā, ja viņš tiesas sēdē būtu sapratis, ka lietā ir liela nozīme tam, vai viņš vadīja vai nevadīja transportlīdzekli, viņš noteikti būtu tiesai pieteicis lūgumu izprasīt no Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas videoierakstu no policijas automašīnas /TL marka/, valsts numurs /TL numurs/, par kuru ir norādīts administratīvā pārkāpuma protokola ailē "Protokolam pievienots". No protokola satura izriet, ka ieraksts par videoieraksta esamību lietā sākotnēji bija veikts protokolā, bet pēc tam nezināmu iemeslu dēļ, kāds no policijas darbiniekiem šo ierakstu izsvītrojis, neatrunājot veikto labojumu. 2010.gada 28.septembra Ministru kabineta noteikumu Nr.916 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība" 7.punktā norādīts: "Dokumentā nedrīkst būt dzēsumi, aizkrāsojumi, neatrunāti labojumi, svītrojumi vai papildinājumi. Kļūdainos ierakstus pārsvītro un labojumus atrunā ar ierakstu "Labotam ticēt", apliecinot to ar parakstu, kā arī norādot personiskā paraksta atšifrējumu (vārda iniciāli un uzvārdu vai, vārdu un uzvārdu) un labojuma datumu."

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesas sēdē viņš noteikti būtu sniedzis detalizētus paskaidrojumus par to, kādos apstākļos policijas darbinieki viņu aizturēja, ko viņi teica, kā viņi uzvedās un kā viņu nogādāja uz slimnīcu, u.t.t. Atzīst, ka viņa kļūda ir tā, ka viņš tiesas sēdē nepareizi saprata, ka atteikšanās no pārbaudes jeb ekspertīzes slimnīcā ir atsevišķs pārkāpums, par ko sodu piemēro neatkarīgi no transportlīdzekļa vadīšanas fakta konstatēšanas. Pēc viņa sievas iztulkotā sprieduma, viņš ilgi domāja par to, kas ar viņu notika, par to, ka tiesa bija ļoti ātra, tulks neveica detalizētu tulkojumu, kā arī viņa lēnās un nekonsekventas domāšanas dēļ, vecuma un, iespējams, psiholoģisko īpašību dēļ, viņš nebija spējīgs smalki un detalizēti tiesnesim izskaidrot notikušo ar policijas darbiniekiem. Pēc iepazīšanās ar spriedumu, uzskata, kas tas ir pieņemts, vadoties no nepilnīgas, nepatiesas un sagrozītas informācijas. Pēc tiesas sēdes ļoti sanervozējās, uz pārdzīvojumu pamata stipri saslima, līdz ar to saasinājās pamatslimības.

Vērš tiesas uzmanību, ka uzreiz pēc aizturēšanas sniedza rakstveida paskaidrojumus krievu valodā, kuru tulkojums nezināmu iemeslu dēļ nav nodrošināts tiesai no iestādes puses. Turpmāk sūdzības iesniedzējs sniedz sava 2015.gada 2.decembra rakstveida paskaidrojuma tulkojumu latviešu valodā: "Tā kā mans auto atradās autostāvvietā, pie manis piebrauca Ceļu policijas darbinieki un man piedāvāja pūst trubiņā. Ceļu policijas darbinieks

pat nestādījās priekšā, viņš man piedāvāja aizbraukt pie narkologa. Viņš uzreiz man norādīja, ka esmu reibuma stāvoklī. Es vienkārši nevarēju saprast, kādā veidā viņš varēja noteikt, ka esmu alkohola reibumā. Man ir liecinieks, kas var apliecināt, ka Ceļu policijas darbinieks piespieda mani pūst trubiņā. Tā kā es nebiju vadījis auto, uzskatu, ka Ceļu policijas darbinieks ir pārsniedzis savas pilnvaras. Es personīgi nevaru saprast, ar kādām tiesībām Ceļu policijas darbinieki var tā rīkoties ar manu īpašumu. Man ir liecinieks, kas var apliecināt, ka dienestā esošais Nikolajs man paziņoja, ka, ja es negribu, lai manu automašīnu neaizved ar autoevakuatoru, tad man viņam jādod 100 euro. Uz ko es viņam atbildēju: "Es agrāk neesmu devis un nedošu arī tagad". Nikolajam ir darba kolēģis, kas viņam norādīja, ka tā darīt nedrīkst, uz ko Nikolajs viņam atbildēja: "Es daru visu pēc likuma". Es nevaru saprast vienu, kāds likums ļauj viņam tā rīkoties un vēlos, lai šo situāciju atrisinātu valdība. Man nedeva rakstveida atbildi uz to. Tagad viņi staigā ar lukturi un apskata manu automašīnu, it kā es būtu ar to nokļuvis avārijā, bet es neredzu pierādījumus. Beigās savus vārdus apliecinu ar parakstu".

No paskaidrojuma satura izriet tas, ka viņš jau uz vietas protestēja pret policijas darbinieku pieļauto patvaļu un meliem, kad viņu aizturēja apstākļos, kad viņš nevadīja automašīnu un bija prettiesiski aizvests uz slimnīcu. Informāciju par policijas darbinieka mēģinājumu pieprasīt no viņa kukuli viņš norādīja savā rakstveida paskaidrojumā.

Turpmāk sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā sniedz detalizētus paskaidrojumus par notikušo, lai tiesai rastos priekšstats par to, kādēļ lieta ir jāizskata no jauna pēc būtības ar visu pierādījumu pārbaudi mutvārdu procesā, pieaicinot visus iespējamos lieciniekus un pieprasot papildus pierādījumus no iestādes un laimētavas "Fenikss". Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2015.gada 2.decembrī viņš atbrauca uz Rēzekni ar savu draugu /pers. B/, kurš lūdza viņu aizvest paspēlēt spēļu automātos. Viņa mašīna tika novietota autostāvvietā pie laimētavas "Fenikss", kas atrodas Stacijas ielā 9, Rēzeknē. Tad viņi iegāja laimētavas bārā un viņš pateica: "Kāpēc tad mums būtu jāzaudē nauda spēlēs, es piedāvāju labāk iedzert". Un viņš nopirka pāris reizes pa 100 ml šņabja. Viņš iedzēra, tad viņi ar draugu turpināja sarunāties bārā, kur, neskaitot viņus, vēl bija divi bāra darbinieki un apsargs. Kad viņš saprata, ka ir alkohola reibumā, teica draugam, ka vajadzētu izsaukt kādu, lai atbrauc viņiem pakaļ. Mobilais telefons bija izlādējies, tāpēc viņš aizgāja uz savu mašīnu (/TL marka/), lai to uzlādētu. Viņš iekāpa savā mašīnā no vadītāja puses un, neiedarbinot automašīnu, sāka meklēt lādētāju roku balstā. Kamēr viņš tur rakņājās, kāds pieklauvēja pie mašīnas. Tas bija policijas darbinieks, kurš jautāja, vai viņš ir piedzēries. Viņš atbildēja, ka jā. Tad policijas darbinieks jautāja: "Un kur tad tu sataisījies braukt?" Viņš izbrīnīts atbildēja: "Nekur negribu braukt". Tad policijas darbinieks lika izkāpt no mašīnas. Viņš atbildēja, ka tūlīt uzliks lādēties mobilo un izkāps. Nesagaidot, policijas darbinieks sāka ar spēku viņu raut ārā no mašīnas. Tajā laikā otrs policijas darbinieks aizrādīja, ka viņš pats var izkāpt no mašīnas. Viņš teica, ka nevajag tā ar viņu apieties, jo pēc operācijas sāp mugura. Policijas darbiniekam tomēr izdevās izvilkt viņu no automašīnas, arī jaka tika saplēsta. Tajā laikā otrs policijas darbinieks vienkārši stāvēja malā un skatījās. Tad, izraujot ar spēku viņu no automašīnas, policijas darbinieks prasīja: "Vai iepūtīsi trubiņā?" Viņš atbildēja, ka izdarīs to bez jebkādām problēmām, jo tāpat jau var redzēt, ka viņš ir alkohola reibumā. Viņš sāka pūst. Alkometrs parādīja pāri 2 promilēm. Policijas darbinieks teica, ka jābrauc uz slimnīcu. Viņš atbildēja: "Uz kāda pamata man tur ir jābrauc, ja es jau iepūtu?" Policijas darbinieks uzaicināja viņu policijas automašīnā. Braucot, jautāja policijas darbiniekam, kāpēc viņam tas ir vajadzīgs un kāpēc viņš to dara? Otrais policijas darbinieks (vēlāk noskaidrojās, ka viņu sauc Juris) paraustīja plecus un klusi atbildēja, ka nezina, kāpēc. Atbraucot uz Rēzeknes slimnīcu, policijas darbinieks (vēlāk noskaidrojās, ka viņu sauc Nikolajs) izsauca narkologu. Ārstu gaidīja gandrīz stundu. Viņš un divi policijas darbinieki sēdēja kabinetā un gaidīja. Tad policijas darbinieks (Nikolajs) izgāja no kabineta, bet ar viņu kopā palika otrs kolēģis. Viņi iepazinās un viņš teica, ka viņu sauc Juris. Viņš atkal prasīja Jurim, kāpēc viņš to visu dara un kāpēc tas viss viņam ir vajadzīgs? Juris atbildēja: "Es redzēju, ka jūs tikai pienācāt pie mašīnas un iekāpāt tajā, un tad es Nikolajam teicu, ka, ja viņš iedarbinās mašīnu, tad uzreiz piebrauksim, bet ja ne - tad nevajag viņu aiztikt. Kāpēc ir jāpiebrauc tagad, ja viņš tur tikai stāv?" Uz ko policijas darbinieks Jurim atbildēja, ka nav tur ko gaidīt un iedarbināja mašīnu. Tad viņš Jurim teica, ka grib uz tualeti un Juris viņu palaida. Kad gaitenī policijas darbinieks viņu pamanīja, ejot vienam pašam uz tualeti, Nikolajs uzbļāva viņam: "Kur tu ej?" Un tad policijas darbinieks Nikolajs uzbļāva arī Jurim, kādēļ palaida viņu vienu pašu. Juris piecēlās un aizgāja viņu gaidīt pie tualetes. Juris iebilda kolēģim, kādēļ viņam būtu jāseko līdzi, jo tāpat jau var redzēt, ka viņš ir normāls vīrietis un ka, ja viņš gribētu, tad sen jau aizbēgtu. Tad atgriezās kabinetā, viņam blakus sēdēja Juris, bet viņa kolēģis atkal izgāja. Viņš kārtējo reizi uzdeva jautājumu, kāpēc viņš tā izdarīja un ko tagad darīt? Juris atbildēja: "Nekādas analīzes nenododiet, vairs nepūtiet un neko tagad neparakstiet, jo jūs taču nebraucāt". Tad ieradās ārsts ar otru policijas darbinieku. Ārsts jautāja: "Asinis un urīnu nodosiet?" Viņš atbildēja, ka nē, un ka viņš neko tādu nav izdarījis, tāpēc to nedarīs. Tad ārsts viņam prasīja, vai viņš rakstīs paskaidrojumu. Viņš atbildēja, ka rakstīs. Ārsts paskatījās uz viņu un teica: "Nē, tu man tur tūlīt tādu sarakstīsi, es labāk pats", un sāka rakstīt. Ārsts tostarp jautāja: "Varbūt jums vajag kodēties?" Viņš atbildēja: "Dakter, Jūs jau esat kodējis divus cilvēkus, kurus es personīgi pazīstu, un viņi, kā bija dzēruši, tā arī turpina dzert. Galvenais, ka nauda tika paņemta". Tad ārsts viņam pajautāja, vai viņš varētu paiet taisni. Viņš nogāja. Tad ārsts iztaisnoja viņam rokas, sāka bāzt degunā pirkstus, jautāja, kāpēc viņš tik nesaprotami runā. Viņš atbildēja, ka viņam ir ieliktas žokļa protēzes. Neko neparakstot, policijas darbinieku pavadībā, viņi atgriezās autostāvvietā. Policijas darbinieks Nikolajs apskatīja viņa mašīnu un teica savam kolēģim: "Neskaitot dzeršanu, tūlīt pierakstīsim klāt arī avāriju". Viņš prasīja: "Kādu avāriju?" Viņam atbildēja: "Tāpēc ka tu nogāzi stabu ar zīmi, aizķerot to ar savu mašīnu". Viņš jautāja: "Kas par stabu un kas par zīmi? Parādiet man to stabu un to zīmi?" Viņam atbildēja: "Es tūlīt tev parādīšu video reģistratorā". Un tiešam sāka rādīt videoierakstu. Viņš neieraudzīja ierakstā savu /TL marka/, paziņoja policijas darbiniekam, ka tur nav viņa mašīnas. Nikolajs teica, ka izsauks autoevakuatoru, lai paņemtu viņa mašīnu no autostāvvietas, vai nu, ja viņš iedos 100 *euro*, tad mašīnu viņš neaizticis. Juris, to dzirdot, iedeva viņam paskaidrojuma veidlapu, lai viņš uzraksta sūdzību par viņa kolēģi. Policijas darbinieks pajautāja Jurim, ko tur viņš dara mašīnā, Juris atbildēja, ka viņš aizpilda sūdzības lapu, jo viņam ir uz to tiesības, un ka to lapu viņš iedeva pats. Tad Nikolajs izdzina viņu no policijas mašīnas un teica, lai viņš iet prom, pēc tam viņš aizgāja atpakaļ uz bāru. Nākamajā dienā pulksten 8.00 no rīta viņš ar diviem draugiem aizbrauca uz Rēzeknes policijas pārvaldi, iegāja pie iecirkņa vadītāja, izskaidroja visu situāciju un pajautāja, ko viņiem tālāk darīt. Viņam ieteica vērsties pie ceļu policijas vadītāja. Tur ar viņu atteicās runāt.

Ņemot vērā visu iepriekš norādīto, ir pamats uzskatīt, ka Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas dienesta Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas inspektors N.Švecovs sastādīja pret viņu nepatiesu dienesta ziņojumu, kurā sniedza nepatiesu informāciju par to, ka it kā viņš vadīja /TL marka/, pēc tam tika aizturēts, nogādāts uz Rēzeknes slimnīcu, kur atteicās no pārbaudes uz alkohola koncentrāciju organismā. Savā rakstveida paskaidrojumā krievu valodā viņš norādīja, ka no viņa tika pieprasīts kukulis 100 *euro* apmērā. Kā arī norādīja, ka atteicās dot kukuli. Tāpat sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz to, ka protokolā minētais pierādījums - videoieraksts no policijas automašīnas /TL marka/, valsts numurs /TL numurs/, ir nepamatoti un pretlikumīgi izsvītrots, kaut gan viņam policijas darbinieks N.Švecovs rādīja ierakstu, atrodoties /TL marka/, nolūkā izspiest no viņa kukuli. Taču viņš uzreiz norādīja, ka ierakstā ir redzama cita automašīna, nevis /TL marka/. Uzskata, ka N.Švecova rīcībā nemaz nav tāda videoieraksta, kas liecinātu, ka viņš vadīja transportlīdzekli, līdz ar to no protokola tika izsvītrots tik svarīgs pierādījums. Šī iemesla dēļ sūdzības iesniedzējs lūdz tiesu izprasīt no Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas videoierakstu par laika posmu n o 2015.gada 2.decembra plkst.03.40 līdz plkst. 03.55, kas pierādīs, ka viņš nevadīja automašīnu protokolā norādītajos apstākļos.

Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 "Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā" (turpmāk - Noteikumi) 103.punktā norādīts, ka videosistēmu ieslēdz, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām, izņemot, ja norīkojums dodas pārtraukumā, atstāj transportlīdzekli. Noteikumu 104.punktā norādīts, ka, ja video sistēma tiek izslēgta vai pārtrauc darboties (izņemot šo noteikumu 103.punktā minētos gadījumos) - norīkojums, kurš veica patrulēšanu, dienesta pienākumu izpildes beigās iesniedz rakstisku ziņojumu tiešajam priekšniekam. Ziņojumā norāda

videosistēmas darbības pārtraukšanas vai izslēgšanās iemeslus. Noteikumu 108.punktā norādīts, ka ar videosistēmu ierakstīto informāciju glabā divus mēnešus, bet, ja saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto, persona, par kuru pieņemts lēmums administratīvā pārkāpuma lietā, ir pārsūdzējusi šo lēmumu - līdz galīgā nolēmuma spēkā stāšanās dienai. No lietas materiāliem izriet, ka ceļu policisti pilnīgi ignorēja Noteikumu 103., 104. un 108.punkta prasības, jo izsvītroja videoierakstu no protokolā minētā pierādījumu klāsta. Tāpēc uzskata, ka policijas darbinieki neveica videoierakstu vispār vai neiesniedza šādu ierakstu lietā.

Pirmās instances tiesa neņēma vērā, ka saskaņā ar Noteikumu 103.punktu Ceļu policijas darbiniekiem bija pienākums ieslēgt videosistēmu un turēt to ieslēgtu visas patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām, bet saskaņā ar Noteikumu 104.punktu, gadījumā, ja videonovērošana nedarbotos vai tiktu izslēgta, tad policistiem ir bijis pienākums par to rakstveidā ziņot dienesta pienākumu izpildes beigās tiešajam priekšniekam. Šādā ziņojumā bija jānorāda videosistēmas darbības pārtraukšanas vai izslēgšanas iemeslus. Lietā tāda dienesta ziņojuma nav, līdz ar to ir pamats secināt, ka ceļu policijas darbinieki rupji pārkāpa minētās instrukcijas prasības, kas dod pamatu uzskatīt, ka policisti neievēroja tiesību normas, kas regulē Ceļu policijas darbinieka rīcību dienesta pienākumu pildīšanas laikā. Līdz ar to nav pamata ticēt N.Švecova dienesta ziņojumam, jo policists, kas to sastādīja, ir rīkojies pretēji likumam.

No Likuma "Par policiju" 5.panta pirmās daļas izriet, ka policijas darbiniekam ir jāievēro arī Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likums. Minētā likuma 6.pants nosaka, ka policijas darbinieka vispārīgs pienākums ir ievērot Latvijas Republikas Satversmi, Latvijas Republikai saistošas starptautisko tiesību normas, likumus un citus normatīvos aktus, kā arī apzinīgi un godprātīgi pildīt amata pienākumus un augstāku amatpersonu rīkojumus (pavēles). Minētais attiecināms arī uz iestādes iekšējo normatīvo aktu ievērošanu, kas policijas darbiniekam ir saistoši. Iepriekš minētais norāda, ka, neveicot videoierakstu, policijas darbinieks nav apzinīgi un godprātīgi veicis savus amata un dienesta pienākumus, kas savukārt ļauj izdarīt ticamu pieņēmumu, ka arī citas policijas darbinieka darbības varētu būt bijušas neatbilstošas tiesību normu prasībām. Tas savukārt ļauj apšaubīt policijas darbinieka sniegto liecību ticamību.

Uzskata, ka pirmās instances spriedums ir pretrunā ar likuma "Par tiesu varu" 18.punktu, kurā noteikts, ka tiesvedība Latvijas Republikā tiek veikta saskaņā ar Latvijas Republikas likumdošanas aktiem, un spriedums tiek pasludināts Latvijas Republikas vārdā [...]. Spriedums ir pretrunā ar Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likuma 6.pantu un Noteikumu 103.,104. un 108.punktu. Tāpat uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pretrunā ar Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2014.gada 23.septembra spriedumu lieta Nr.122007314, kurā ir norādīts: "[...] atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otrajā daļā noteiktajām prasībām, Iestāde nav izpildījusi pierādīšanas pienākumu administratīvā pārkāpuma lietā, jo Iestāde tiesai neiesniedza pierādījumus, kas izslēdz saprātīgas šaubas par to, ka persona, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības, ir izdarījusi administratīvajā protokolā norādīto administratīvo pārkāpumu. Šajā sakarā apelācijas instances tiesa norāda, ka Iestāde savu pierādīšanas pienākumu nevarēja izpildīt tāpēc, ka policijas darbinieks A.I. nolaidīgi attiecās pret iekšējā normatīvā akta prasībām, kas nosaka, ka policijas darbiniekiem, kuri veic satiksmes uzraudzību, izmantojot dienesta transportu, jāieslēdz videosistēmu, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām. Policijas dienesta transportā uzstādītie pārkāpumus fiksējošie tehniskie līdzekļi arī uzstādīti ar mērķi, lai papildus subjektīvajam pārkāpuma esamības vai neesamības vērtējumam, amatpersonām, kuras izskata administratīvo pārkāpumu lietas, dotu iespēju objektīvi un precīzi noskaidrot pārkāpuma izdarīšanas apstākļus. Tieši pārkāpumu fiksējošie tehniskie līdzekļi satur objektīvas ziņas par faktiem, uz kuriem pamatojas procesā iesaistīto personu prasījumi un iebildumi. Konkrētajā lietā policijas darbinieka dienesta, ziņojumā norādītā subjektīvā informācija par K.S izdarīto administratīvo pārkāpumu ir pretrunā, ar informāciju, kādu fiksējis K.S vadītajā transporta līdzeklī uzstādītais tehniskais līdzeklis. [...] Tāpat apelācijas instances tiesa par nepareizu atzīst Iestādes viedokli, ka kritiski ir jāvērtē pirmās instances tiesas spriedumā atsauce uz Latvijas Republikas Iekšlietu ministrijas Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumiem Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā", konkrēti, šo noteikumu 103.punktu, jo šie noteikumi ir Iestādes iekšējais normatīvais akts, kas trešajām personām, (t.i. K.S) nav saistošs. Tādējādi arī pierādījumu novērtēšanas standartu nevar saistīt ar šī iekšējā, normatīvā akta izpildi, vai neizpildi.

Šajā sakarā apelācijas instances tiesa norāda, ka tiesām ir nepieciešamība saistīt pierādījumu novērtēšanas standartu ar iekšējā normatīvā akta izpildi vai neizpildi, jo, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otro daļu, pierādīšanas pienākums ir noteikts Iestādei, kura, līdz tiesu noregulēt radušās tiesiskās attiecības atbilstoši likumam un kompetencei. Iestādes amatpersonu attieksme pret viņām saistošo iekšējo normatīvo aktu prasībām, pildot dienesta pienākumus, tiesām rada priekšstatu, par dienesta pienākumu pildīšanas godprātību, līdz ar to, iesniegtās informācijas pamatotību un objektivitāti, sniegto ziņu patiesumu. Policijas darbinieku ziņojumos un liecībās sniegtajai informācijai ir jābūt ar augstu ticamības pakāpi, bet, kā liecina tiesnešu profesionālā pieredze, pratinot policijas darbiniekus kā lieciniekus tiesā, viņiem, par ne visai patīkamiem noskaidrojamiem apstākļiem, rodas atmiņas zudums. Tāpēc policijas darbinieku attieksmei pret Iekšējiem normatīviem aktiem, it sevišķi tiem, kas saistīti ar pierādījumu iegūšanas procesu, ir būtiska nozīme pierādīšanas procesā. Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272., 289.^{6}, un 289.$^{1\,2}$ panta prasībām, tiesām ir jāpārbauda un jāizvērtē visi tiesvedībai iesniegtie pierādījumi no attiecināmības, pieļaujamības un ticamības viedokļa. Policijas darbinieku attieksme pret ārējo vai iekšējo normatīvo aktu prasību ievērošanu dod, iespēju tiesām pieņemt pareizu lēmumu par sniegto ziņu ticamību [...]"
.

Pirmās instances spriedums šajā gadījumā ir pretrunā ar apelācijas instances spriedumu, kas ir galīgs un nav pārsūdzams.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesai bija jāorientējas tiesu praksē, kas skar policijas darbinieku pienākumu iekšējo normatīvo aktu ievērošanu. Iepriekš minētais tiesas pārkāpums ir pamats tam, lai atzītu policijas darbinieku rīcību par pretēju Satversmes tiesas 2007.gada 28.februāra lēmumam par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr.2006-41-01 3.punktā norādītajam: "[...] Ne iestāde, ne tiesa nevar ignorēt likumdevēja noteiktās imperatīvās tiesību normas, kas paredz konkrēta satura lēmuma pieņemšanu "ja ir iestājušies tiesību normā paredzētie priekšnoteikumi. Ja reiz likumdevējs *expressis verbis* izteicis savu gribu, iestādei un tiesai tā esot jārespektē un tās nevarot rīkoties pretēji likumā noteiktajam".

Sūdzības iesniedzējs lūdz uz tiesas sēdi uzaicināt liecību sniegšanai abus policijas darbiniekus, jo uzskata, ka pastāv liela varbūtība, ka policijas darbinieks J.Garais, būdams godīgāks, sniegs tiesai patiesas liecības par notikušo. Tāpēc ir pamats uzskatīt, ka policijas darbinieks N.Švecovs, būdams inspektors ar lielāku dienesta pieredzi, nekā J.Garais, kas ir kārtībnieks, izdarīja psiholoģisku spiedienu uz savu jaunāko kolēģi un piespieda sastādīt protokolu uz sava nepatiesa dienesta ziņojuma pamata. Sūdzības iesniedzēja ieskatā J.Garais ir jaunākais kolēģis un viņš nevarēja komandēt kolēģi ar augstāku dienesta pakāpi. Uzskata, ka šī informācija ir jānosūta KNAB, kam ir plašas iespējas noskaidrot visu notikušo ar kriminālprocesuālajiem līdzekļiem. Norāda, ka nepieciešamība izskatīt lietu mutvārdu procesā un uzaicināt uz tiesas sēdi valsts amatpersonas un citus lieciniekus, izriet no Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta, kā arī apelācijas instances tiesas un pirmās instances tiesas nolēmumiem līdzīgās lietās: Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija 2013.gada 27.decembra spriedumu lietā Nr.112025613, kurā ir norādīts, ka „...policistu rakstītie ziņojumi ir policijas darbinieku subjektīvie apgalvojumi par lietas apstākļiem. Šie subjektīvie apgalvojumi, kuri izklāstīti ziņojumā, ir jāpierāda ar pierādījumiem". Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2010.gada 1.jūlija lēmuma lietā Nr.127055610, kurā norādīts: „Iepriekšminēto personu ziņojumi nav atzīstami par pieļaujamiem un ticamiem pierādīšanas līdzekļiem, jo to rakstītāji netiek brīdināti par krimināltiesību par apzināti nepatiesu ziņu norādīšanu, tāpēc ar tiem nav nosakāma pie administratīvās atbildības sauktās personas vaina. Ja iepriekšminētās personas bija notikuma lieciniekiem, tad tās bija jānorāda kā lieciniekiem administratīvā pārkāpuma protokolā, lai tiesnesis tās varētu uzaicināt uz tiesas sēdi, kurā tām būtu jādod patiesas liecības, jo

izsauktas personas tiktu brīdinātas par krimināatbildību saskaņā ar Krimināllikumu". Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 27.oktobra spriedumu lietā Nr.P129110213, kurā ir norādīts: "Tiesu kolēģija, vērtējot šo paskaidrojumu ticamību, attiecināmību un pieļaujamību, pretēji pirmās instances tiesas secinājumiem, atzīst, ka tie atbilstoši Latvijas APK 243.[1]panta nosacījumiem nevar tikt atzīti par neapšaubāmiem A.Z vainas pierādījumiem, jo ne R.B, ne A.P nav ieradušies uz vairākkārtējiem pirmās instances tiesas un apelācijas instances aicinājumiem uz tiesas sēdēm, lai liecinieku statusā, būdami brīdināti par krimināatbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu, apstiprinātu ziņas par viņu paskaidrojumos norādītajiem faktiem...". Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedumu lietā Nr.142012209, kurā 12.punkta 3.rindkopā norādīts: „... Nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, konkrētajā gadījumā Valsts policijas darbinieki, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas…". Visi iepriekš norādītie tiesas nolēmumi liecina par to, ka dokumentālie (rakstveida) pierādījumi, piemēram, policistu dienesta ziņojumi, citu amatpersonu sastādītie dokumenti, kuros ir iekļauti pierādījumi personas vainai un kuri netika pārbaudīti tiesas sēdē ar liecinieku nopratināšanu, ir nepietiekami personas, kuru sauc pie administratīvās atbildības, vainas pierādīšanai. Norāda arī uz Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 22.maija sprieduma lietā Nr.P131064808 10.punktā norādīto: „Lietās, kurās tiek lemts par personas sodīšanu, tiek piemērots princips, ka pamatotas šaubas tiek tulkotas par labu personai, kuru sauc pie likumā noteiktās atbildības un soda *(in dubiopro civis)".* Minētais princips ir apstiprināts arī Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 3.marta sprieduma SKA-48/2009 9.punktā: "Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija."

No 2015.gada 7.decembra tiesas sēdes protokola izriet, ka viņš savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 149.[15] panta astotajā daļā, atzina pilnīgi, izdarīto nožēloja, lietā esošos pierādījumus un tā kvalifikāciju neapstrīdēja. Kā arī tiesas sēdes protokolā norādīts, ka viņš sniedz paskaidrojumu saistībā ar nolasīto protokolu un atbild uz tiesas jautājumiem, taču tiesas sēdes protokolā nav norādīts, kādus tieši paskaidrojumus viņš tiesai sniedza, nav norādīts, ka viņš atzina /TL marka/ vadīšanas faktu. Tas, ka persona tiesas sēdē pilnībā atzīst savu vainu un nožēlo izdarīto, automātiski nepiešķir tiesai tiesības atzīt personu par vainīgu lietā. Gadījumā, ja personai nav juridiskās izglītības, persona pat varētu nesaprast, ko nozīmē frāze "neapstrīdēt kvalifikāciju". Tajā skaitā personai var nebūt skaidrs, kāds ir pārkāpuma sastāvs, par kuru to sauc pie atbildības. Persona var arī neapzināties, kāda ir pārkāpuma sastāva objektīva puse, kādas darbības vai bezdarbība to veido.

Sūdzības iesniedzējs secina, ka Valsts policija (turpmāk - Iestāde), kura bija atbildīga par lietas materiālu vākšanu pirms to nodošanas tiesai, ir pieļāvusi Latvijas APK 243.panta otrās daļas pārkāpumu. Minētajā tiesību normā ir norādīts, ka tiesā pierādīšanas pienākums ir iestādei. Iestādes amatpersona nodeva lietu iestādei, līdz ar to iestāde uzskatīja, ka lietā ir visi nepieciešamie pierādījumi, lai sauktu viņu pie atbildības. Iestāde arī vēlāk neizmantoja Latvijas APK 289.[2] pantā tai paredzētas tiesības piedalīties lietas izskatīšanā un pierādījumu pārbaudīšanā, pieteikt lūgumus, dot tiesai mutvārdu un rakstveida paskaidrojumus, pārsūdzēt tiesas spriedumu un lēmumu.

Uzskata, ka lietā, saskaņā ar Latvijas APK 243.panta astoto daļu, nebija iesniegti objektīvi un ticami pierādījumi viņa saukšanai pie atbildības. Tāpat ir pamats uzskatīt, ka lietā ir pārkāpta arī Latvijas APK 243.panta piektā daļa, kura noteic, ka pierādīšanai var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem.

Vērš tiesas uzmanību, ka Augstākās tiesas Senāts ir noteicis, ka administratīvā pārkāpuma protokolam ir divējāda daba. Pirmkārt, tas ir dokuments, kurā tiek fiksētas procesuālās darbības, norādītas lietas izlemšanai nepieciešamās ziņas. Otrkārt, protokols ir vērtējams arī kā pierādīšanas līdzeklis, kas ietver ziņas par faktiem, kas apliecina pārkāpuma esamību. Izmantojot protokolu kā pierādīšanas līdzekli, tiesa vērtē tajā ietvertās ziņas par pārkāpuma faktu. Turklāt tās vērtējamas kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā (skat. Senāta 2008.gada 16.septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-485/2008 8.1.punktu). (AT 2009.gada 12.februāra spriedums lietā Nr.P129018607 SKA- 39/2009).

Saskaņā ar Latvijas APK 149.[15] panta astoto daļu tiesai, pilnīgi un vispusīgi pārbaudot visus lietas materiālus, bija jākonstatē, ka viņš vadīja transportlīdzekli un ārstniecības iestādē atteicās no pārbaudes veikšanas alkohola koncentrācijas noteikšanai organismā. Minētām administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm ir jāpastāv vienlaicīgi un ir jābūt savstarpēji saistītām. Ja kāda no administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm nav pierādīta, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā izbeidzama administratīvā pārkāpuma sastāva neesamības dēļ. Lietas izskatīšanas laikā netika gūti pierādījumi, ka viņš vadīja transportlīdzekli Ceļu satiksmes likuma 1.panta 30.apakšpunktā izpratnē, līdz ar to nav pierādīta pārkāpuma objektīvā puse. Objektīvas puses neesamība norāda uz administratīvā pārkāpuma sastāva neesamību, līdz ar to lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā tiesai bija jāizbeidz.

Pamatojoties uz minēto un Latvijas APK 1.pantu, 7.pantu, 237.pantu, 243.pantu, 272.pantu, 274.pantu, 289.[17] pantu, apelācijas instances tiesu lūdz pieņemt un izskatīt apelācijas sūdzību pēc būtības mutvārdu procesā, lai viņam un viņa aizstāvim būtu iespēja nopratināt lūgumos minētos lieciniekus, sniegt tiesai papildus mutvārdu paskaidrojumus, pieteikt papildus lūgumus, kas dos iespēju noskaidrot patiesību lietā un arī uzstāties debatēs. Lūdz uzaicināt uz tiesas sēdi liecību sniegšanai Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas inspektoru N.Švecovu, uz kura dienesta ziņojuma pamata tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas kārtībnieku J.Garo, kas ir sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu, un liecību sniegšanai /pers. B/, kas var sniegt liecības par apstākļiem, par kuriem viņš darīja zināmu tiesai viņa sniegtajos rakstveida paskaidrojumos krievu valodā un papildus paskaidrojumos šajā apelācijas sūdzībā. Kā arī lūdz izprasīt video ierakstu no laimētavas "Fenikss", kas atrodas Stacijas ielā 9, Rēzeknē, par laika posmu 2015.gada 2.decembrī no plkst. 03.40 līdz plkst. 03.55, ar kura palīdzību var pierādīt, ka viņš nevadīja /TL marka/ protokolā minētājos apstākļos, un izprasīt no laimētavas informāciju par to, kādi darbinieki ir strādājuši 2015.gada 2.decembrī laika posmā no plkst. 00.00 līdz plkst. 03.55 un pēc šo darbinieku datu noskaidrošanas, uzaicināt tos uz tiesu liecību sniegšanai lietā. N**o Latgales reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas patruļdienesta rotas lūdz izprasīt videoierakstu** no Valsts policijas automašīnas /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, par laika posmu 2015.gada 2.decembrī no plkst. 03.40 līdz plkst. 03.55, lai pierādītu, ka viņš nevadīja /TL marka/ protokolā minētājos apstākļos. Apelācijas instances tiesu lūdz **atcelt** Rēzeknes tiesas 2015.gada 7.decembra spriedumu **pilnībā** un administratīvā pārkāpuma lietu izbeigt.

Latgales apgabaltiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.[21] panta otro daļu apelācijas sūdzību skata rakstveida procesā. Izvērtējot /pers. A/ lūgumu par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, tiesa atzīst, ka šajā konkrētajā lietā ir iespējams pieņemt nolēmumu, neizskatot lietu tiesas sēdē, bet balstoties uz lietā esošajiem materiāliem.

Vērtējot lietā iegūtās ziņas par faktiem, Latgales apgabaltiesa, saskaņā ar Latvijas APK 244.panta nosacījumiem, pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Pārbaudot un novērtējot administratīvā pārkāpumā lietā esošos pierādījumus, izvērtējot pārsūdzētā tiesas nolēmuma tiesiskumu un pamatotību, apelācijas sūdzībā norādītos motīvus un lūgumus, Latgales apgabaltiesa atzīst, ka /pers. A/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rēzeknes tiesas 2015.gada 7.decembra spriedums administratīvā pārkāpuma lietā atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[22] panta pirmo daļu un 289.[13] panta trešo daļu, ja apelācijas instances tiesa, izskatot apelācijas sūdzību, atzīst, ka pirmās instances tiesas nolēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā par apelācijas sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa vērtēja lietā esošās ziņas, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola, transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokola, medicīniskās pārbaudes protokola, policijas darbinieku N.Švecova un J.Garā ziņojumiem kopsakarā ar pārējiem administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem un pareizi secināja, ka /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pilnībā pierādīta. Lietas materiāli apstiprina administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros pierādāmo apstākļu esamību.

Tā no pirmās instances tiesas sēdes protokola un tā pielikumiem izriet, ka /pers. A/ pirmās instances tiesā bija izskaidrotas, kā arī viņš apstiprināja, ka saprotamas Latvijas APK 260.pantā un 289.^{7} panta sestajā daļā noteiktās tiesības un pienākumi. Tiesas sēdē /pers. A/ norādīja, ka administratīvā pārkāpuma protokola kopiju saņēma 2015.gada 4.decembrī, aizstāvis tiesas sēdē nav nepieciešams un nav nepieciešams laiks arī sagatavoties tiesas sēdei. /pers. A/ savu vainu atzina pilnīgi un nožēloja izdarīto, neapstrīdēja lietā esošos pierādījumus un piekrita to saturam, un to apliecināja ar savu parakstu (lietas 16.-20.lapa), atzina, ka viņa rīcībai nav attaisnojuma. Līdz ar to apgabaltiesa sūdzības iesniedzēja argumentu, ka viņš nesaprata, par ko konkrēti viņu sauc pie atbildības, atzīst par izdomātu nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības un soda. /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokola kopiju saņēma 2015.gada 4.decembrī, bet lietas izskatīšana notika 7.decembrī, tādējādi viņam bija pietiekams laiks apsvērt, kādus lieciniekus vēlas lūgt tiesai aicināt uz tiesas sēdi vai iegūt papildus pierādījumus, un kādu iemeslu dēļ. /pers. A/ ļoti labi saprata arī to, kāds sods paredzēts par viņa izdarīto administratīvo pārkāpumu, jo pirmās instances tiesā lūdza atlikt administratīvā aresta izpildi un sadalīt naudas sodu termiņos. Tāpēc nekorekti ir vainot tiesas tulku par nepilnīgu tiesas sēdes tulkojumu krievu valodā, jo /pers. A/ tiesas sēdē pret tulkojumu iebildumu nebija un viss bija saprotams.

Apgabaltiesai nav pamata neticēt policijas darbinieku N.Švecova un J.Garā ziņojumā norādītajiem faktiem, proti, ka 2015.gada 2.decembrī ap plkst.03.47, pildot dienesta pienākumus stāvlaukumā, Rēzeknē, Stacijas ielā, pretī mājai Nr.9 pamanīja transportlīdzekli /TL marka/, kurš piesaistīja uzmanību ar savu braukšanas stilu, jo uzbrauca uz ceļa betona apmales. Automašīnu apturēja stāvlaukumā, no autovadītāja bija jūtama spēcīga alkohola smaka, no alkohola izelpas testa /pers. A/ atteicās, tāpēc medicīniskās pārbaudes veikšanai tika nogādāts Rēzeknes slimnīcā, kur arī atteicās no medicīniskās pārbaudes, paskaidrojot, ka viņam ir daudz pazīstamo un viss ir vienalga. /pers. A/ atteicās parakstīt medicīniskās pārbaudes protokolu. Atrodoties Rēzeknes slimnīcas telpās /pers. A/ uzvedās neadekvāti un runāja neskaidri (lietas 14.,15.lapa).

Saskaņā ar 2005.gada 11.janvāra Ministru kabineta noteikumu Nr.15 "Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids"14.1.punktu policijas darbinieks N.Švecovs sastādīja Transportlīdzekļa vadītāja nosūtījumu uz medicīnisko pārbaudi, jo viņam bija pamatotas aizdomas par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola ietekmē (lietas 5.lapa). Policijas darbinieki nogādāja /pers. A/ uz Rēzeknes slimnīcu medicīniskai pārbaudei, savukārt /pers. A/ bija jānodod analīzes, lai varētu noteikt viņam alkohola ietekmi (koncentrāciju). Taču tā kā šādu analīzi viņš nenodeva, kas redzams no Medicīniskās pārbaudes protokola Nr.136 (lietas 6.lapa), tad tas ir vērtējams kā atteikums no medicīniskās pārbaudes. Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta trešās daļas 4.punktu par vispārzināmu faktu uzskatāms apstāklis, ka /pers. A/ zina un viņam ir jāzina Ceļu satiksmes noteikumi (turpmāk-CSN), citādi viņam nebūtu tiesību vadīt transportlīdzekli. /pers. A/ ir jāzina, ka CSN 4.punktā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda CSN un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieka norādījumi. CSN 39.6 punkts nosaka, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts atteikties no reibuma stāvokļa konstatēšanai nepieciešamās pārbaudes.

Latgales apgabaltiesas rīcībā nav pierādījumu, kas norādītu, ka policijas darbinieki būtu neobjektīvi vai nekompetenti, konstatējot /pers. A/ administratīvo pārkāpumu. Nav konstatēti arī tādi apstākļi, kas liecinātu par policijas darbinieku ieinteresētību lietas iznākumā vai vēlmi apmelot /pers. A/.

Sūdzības iesniedzēja arguments, ka policijas darbiniekiem nebija tiesību viņu pārbaudīt, jo viņš nevadīja transportlīdzekli, bet atradās stāvvietā, ir nepamatots. Saskaņā ar likuma „Par policiju" 10.panta 6.punktu, policijas darbinieka pamatpienākums ir novērst un pārtraukt personu izdarītos administratīvo pārkāpumus. Šajā gadījumā policijas darbinieku rīcībā bija informācija par iespējamu automašīnas vadīšanu alkohola ietekmē, tādēļ policijas darbinieki N.Švecovs un J.Garais rīkojās atbilstoši likumam un savai kompetencei.

Apgabaltiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai nešaubīgi apgalvotu, ka /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajos apstākļos atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, tāpēc /pers. A/ lūgumus par papildus pierādījumu iegūšanu nav pamata apmierināt. Visas saprātīgās šaubas par vainu bez jau lietā iegūtajiem pierādījumiem tiek izslēgtas ar paša /pers. A/ pilnīgu savas vainas atzīšanu pirmās instances tiesā un nodarītā nožēlošanu.

"Tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums" (Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr.SKA-219/2007 11.apakšpunkts).

Sūdzības iesniedzēja arguments, ka lietā nav videoieraksta, kā arī administratīvajā pārkāpuma protokolā nav atrunāts svītrojums, ka videoieraksta nav, nevar būt pamats apšaubīt citu pierādījumu ticamību, jo videoieraksts ir tikai viens no pierādījumiem. Apgabaltiesa atzīst, ka neatrunājot labojumu administratīvā pārkāpumu protokolā, netika ievēroti Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtības noteikumi, taču tas neietekmē lietas iznākumu un nav pamats atzīt /pers. A/ par nevainīgu. Pierādījumu kopums ir pietiekams, lai /pers. A/ atzītu par vainīgu Latvijas APK 149.^{15} panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, proti, par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai. Savukārt pats sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā atzīst, ka pieļāva kļūdu, nesaprotot, ka atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijai ir pārkāpums, par ko piemēro sodu, neatkarīgi no transportlīdzekļa vadīšanas konstatēšanas, bet arī šis apstāklis /pers. A/ neatbrīvo no atbildības par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Apgabaltiesa atkārtoti uzsver, ka /pers. A/ vadīja transportlīdzekli, kas ir paaugstinātas bīstamības avots, tātad viņam jāzina tās Latvijas APK normas, kas attiecas uz ceļu satiksmi.

Apelācijas instances tiesa nevērtēs policijas darbinieku rīcību atbilstoši Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumiem Nr.5 "Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā", jo to jau veica Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Rēzeknes iecirkņa priekšnieks, nosūtot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus Rēzeknes tiesai. Savukārt /pers. A/ par policijas darbinieka rīcību par ir kā no viņa pieprasītu kukuli, bija jāvēršas Valsts policijā, kas ir kompetenta pārbaudīt šādas ziņas.

Tāpat nepamatoti ir /pers. A/ apgalvojumi par iestādes neieinteresētību lietas izskatīšanā. Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta otro daļu tiesā pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietvedībā ir iestādei. Valsts policijas Latgales reģiona pārvaldes Rēzeknes iecirknis nosūtīja izskatīšanai administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, kas saturēja visus nepieciešamos pierādījumus, proti, administratīvā pārkāpuma protokolu, vadītāja pārbaudes protokolu, transportlīdzekļa vadītāja nosūtījumu uz medicīnisko pārbaudi, medicīniskās pārbaudes protokolu, policijas darbinieku dienesta ziņojumus, /pers. A/ paskaidrojumu. Pirmās instances tiesas tiesnesis vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētījis lietas apstākļus un savā nolēmumā izvērtējis savāktos pierādījumus, kā to nosaka Latvijas APK 237.un 244.pants. Tādēļ ir nevietā sūdzības iesniedzēja pārmetums, ka Valsts policija nav savākusi administratīvā pārkāpuma pierādīšanai vajadzīgos pierādījumus. Tas, ka pirmās instances tiesnesis kā pierādījumu spriedumā neminēja /pers. A/ rakstveida paskaidrojumu, nenorāda, ka tiesnesis ar to neiepazinās, bet vēlreiz pierāda, ka /pers. A/ atzīšanai par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā bija savākti nepieciešamie pierādījumi.

Sūdzības iesniedzēja atsauces uz citiem tiesas spriedumiem, neattiecas uz izskatāmo lietu. Latvijas tiesību sistēmā nepastāv precendentu tiesības,

kas ļautu tiesai piemērot analoģiju līdzīgās lietās. Pie tam /pers. A/ minētajos spriedumos paustās atziņas izriet no konkrētas administratīvās lietas apstākļiem un tās nav izmantojamas, izskatot /pers. A/ administratīvo pārkāpuma lietu, jo katras lietas apstākļi nekad nevar būt identiski citas lietas apstākļiem.

Pārbaudījusi tiesneša lēmumu daļā par noteikto sodu, apgabaltiesa uzskata, ka /pers. A/ sods par izdarīto administratīvo pārkāpumu noteikts, ievērojot Latvijas APK 32.panta nosacījumus un paredzētās sankcijas ietvaros. Atbilstoši Latvijas APK 22.panta nosacījumiem, administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiesību pārkāpējs un citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus. Soda izciešana veicinās /pers. A/ izpratni par sekām, kas iestājas, bezatbildīgi pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumos ietvertos aizliegumus.

Rēzeknes tiesas tiesneša spriedums ir pamatots, atbilst lietā nodibinātiem faktiskajiem apstākļiem un normatīvo aktu prasībām, tāpēc atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{22} pantu, 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, Latgales apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rēzeknes tiesas 2015.gada 7.decembra spriedumu, bet /pers. A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā sastādīšanas dienā – 2016.gada 15.aprīlī.

Tiesnese referente D.Skudra

Tiesneši J.Dimpers

A.Vilmanis